

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/161/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411203459
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1411203459.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Janky Richterovej a JUDr. Milana Chalupku v právnej veci žalobcu: Mestská časť Bratislava - Devínska Nová Ves, so sídlom v Bratislave, Novoveská 17/A, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 13, proti žalovanému: L. S. O., D.. XX.XX.XXXX, N. S. N., M. XX, zast. Advokátska kancelária Filo & Partners s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štúrova 11, o zaplatenie 16.752,13 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 14. januára 2019 č.k. 9C/309/2011-502 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1/Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.752,13 eur s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 16.752,13 eur od 25.01.2011 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2/Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 2 zák. č. 253/1994 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2008, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „CSP“) a vecne tým, že žalobca sa žalobou domáhal zaviazať žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia (po späťvzatí žaloby v časti) vo výške 16.752,13 eur, ktorá predstavuje rozdiel v neoprávnene vyplatenom plate žalovanému za rok 2009 vo výške 10.024,54 eur a za rok 2010 vo výške 6.727,59 eur, keď podľa tvrdenia žalobcu v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest, v znení neskorších predpisov, patrí starostovi plat, ktorý je súčinom priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve vyčíslenej na základe údajov Štatistického úradu SR za predchádzajúci kalendárny rok a násobku podľa § 4 ods. 1 zákona. Podľa ust. § 4 ods. 2 zákona nemôže byť plat starostu nižší, ako je ustanovené v § 3. Obecné zastupiteľstvo môže tento plat rozhodnutím zvýšiť až na dvojnásobok. Miestne zastupiteľstvo MČ W. však pre roky 2009 a 2010 nerozhodlo o takomto zvýšení platu starostu, preto v tomto období mal byť starostovi vyplácaný plat len v jeho základnej výške ustanovenej v § 3 ods. 1 zákona. Na základe uvedeného tak mohol byť plat starostu MČ W. v roku 2009 vo výške 2.035 eur a v roku 2010 vo výške 2.093 eur. Žalovanému však bol v roku 2009 vyplácaný mesačný plat vo výške 2.825 eur (január a február) a 3.054 eur (marec až december) a v roku 2010 vo výške 3.054 eur (január, február, marec) 1.132 eur (apríl), 4.186 eur (máj), 3.054 eur (jún), 2.093 eur (júl, august, september, október), 3.140 eur (november), 2.930,50 eur (december).

3/Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 15.04.2014, č.k. 9C/309/2011-220, žalobu žalobcu zamietol. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 5Co/161/2019 - 247 zo dňa 26. apríla 2016 predmetný rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4/Žalovaný dôvodil, že vždy poberal plat, ktorý mu určilo miestne zastupiteľstvo žalobcu. Na úkor žalobcu nezískal žiadny majetkový prospech, na jeho úkor sa bezdôvodne neobohatil.

5/Po zrušení v poradí prvého rozsudku prvoinštančného súdu krajským súdom, súd doplnil dokazovanie prednesmi strán sporu, výsluchom žalovaného, znaleckým posudkom č. XX/XXXX zo dňa 01.08.2017 vypracovaným znalkyňou z odboru ekonómia a management, odvetvia personalistiky L.. O. G.L., A., a zistil nasledovné:

6/Žalovaný poukazoval na právnu úpravu plátov starostov miest a obcí, ktorá platila do 31.05.2011, ktorá neupravovala osobitnú formu k tomu, aby mohlo miestne zastupiteľstvo pristúpiť k úprave výšky platu starostu. Práve do novely, účinnej od 01.06.2011 bolo bežnou praxou a takto postupoval aj žalobca, že uzneseniami, ktorými sa schvaľuje rozpočet a uzneseniami, ktorými sa schvaľuje záverečný účet, bežne schvaľovali aj zvýšenie platu starostu. Teda ak zastupiteľstvo prijme uznesenie, ktorým schváli rozpočet, v rámci ktorého je starosta vedený v samostatnej kapitole, tak každé takéto uznesenie, ak je prijaté zákonným spôsobom, a nie je vetované, alebo následne zrušené súdom, sa v prípade schválenia platu starostu v tejto časti jedná o jasne prejavenu vôľu miestneho zastupiteľstva, že chce daným spôsobom upraviť plat starostu pre dané obdobie. Takto žalobca postupoval v rokoch 2008, 2009, 2010. Až od 01.06.2011 došlo k zmene zákona č. 253/1994 Z.z., ktorá stanovila, že zmeny platu je možné vykonať uznesením výlučne podľa tohto zákona, čím de iure ukončila možnosť, aby obecné zastupiteľstvo iným uznesením, ako uznesením prijatým podľa tohto zákona sa zmenila výška platu starostu. Ak by dovtedy zákonodarca chcel osobitne upravovať formu a spôsob schvaľovania platu starostu mimo bežného rámca schvaľovania rozpočtu a záverečného účtu, osobitne by to v zákone o platových pomeroch starostov upravil, čo sa však stalo až novelou účinnou od 01.06.2011. Poukazoval na uznesenie MZ č. 17/03/2010, ktoré predĺžilo termín plnenia uznesení MZ okrem iných aj znesenia č. 69/4/2007, ktorým bol schválený plat starostu MČ BA-W.. Pokiaľ sa jedná o rok 2009, v tomto smere nárok žalovaného ponecháva na úvahu súdu. Poukazoval tiež na str. 9 znaleckého posudku, kde sa uvádza základná výška, ktorá prináležala starostovi v roku 2009 sumu 2.032 eur, čo je v prepočte 61.216,03,-Sk a keďže miestne zastupiteľstvo v roku 2010 prijalo osobitné uznesenie, ktorým schválilo plat starostu vo výške 79.200,-Sk je evidentné, že miestne zastupiteľstvo pre rok 2009 schvaľovalo navýšenie platu starostu.

7/Žalobca považoval argumentáciu žalovaného za nesprávnu. Poukazoval na právny názor krajského súdu, ktorý sa vysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi. Poukazoval na dôvodovú správu zákona o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí, podľa ktorej zákonodarca jednoznačne uviedol, že o skutočnej výške platu starostu rozhoduje obecné zastupiteľstvo individuálne a podľa potrieb, o ich zmene môžu rozhodnúť i v priebehu roka, príp. funkčného obdobia starostu. Pokiaľ žalovaný poukazoval na skutočnosť, že uznesenie miestneho zastupiteľstva č. 17/03/2010 predĺžilo platnosť uznesenia č. 69/4/2007 aj na rok 2010, toto je úplný nezmysel, vyplýva to zo samotného textu uznesenia prijatého pod č. 17/03/2010, ktoré v bode 2. Znie, že sa predlžuje termín plnenia uznesení miestneho zastupiteľstva. To znamená, že sa nepredlžuje platnosť ani účinnosť daných uznesení, ale predlžuje sa iba splnenie uznesení, ktoré boli schválené v predchádzajúcom období. V žiadnom prípade nemožno do takto prijatého uznesenia vyvodzovať absurdný záver, že uznesenie č. 69/4/2007 v časti, ktorou schválil zvýšený plat starostu na rok 2007 bude platiť aj na rok 2010. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalovanému ako bývalému starostovi pre roky 2009 a 2010 nebol schválený zvýšený plat. Právny zástupca žalobcu ďalej poukazoval na uznesenie miestneho zastupiteľstva zo dňa 27.04.2010, ktoré podpísal sám žalovaný, a kde sa v bode 2. uvádza, že sa zrušuje uznesenie miestneho zastupiteľstva č. 17/03/2010. Týmto miestne zastupiteľstvo jasne prejavilo vôľu, aby takéto určenie platu, ktoré bolo podľa názoru miestneho zastupiteľstva nezákonne prijaté dňa 16.03.2010, nemalo účinky pre rok 2010.

8/Žalovaný vo výpovedi uviedol, že napriek právnenému názoru krajského súdu, nemôže súhlasiť s tým, že sa javí, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Akcentoval, že za celých 16 rokov, mu ako starostovi nikdy nebol znížený plat. Vždy poberal plat, ktorý mu prináležal a tak tomu bolo aj v posudzovanom období.

9/Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 30.04.2018 uviedol, že schvaľovanie záverečného účtu na predchádzajúci rok reflektuje iba na čerpanie prostriedkov a nereflektuje na oprávnenosť predmetných prostriedkov. Opätovne poukazoval na dôvodová správu k zákonu č. 172/1998 Z.z., v rámci ktorej sa uvádza, že o skutočnej výške platu starostu rozhoduje zastupiteľstvo individuálne a podľa potrieb, o ich zmene môže rozhodnúť aj v priebehu roka, prípadne aj funkčného obdobia starostu. Zároveň zákon č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest nestanovuje, že sa má starostovi vyplácať naposledy zastupiteľstvom prijatý plat, ale hovorí sa o tzv. základnom plate starostu s možnosťou jeho zvýšenia zo strany zastupiteľstva. Teda, ak nedošlo k úprave (k zvýšeniu) platu starostu zákonným spôsobom, t.j. uznesením zastupiteľstva, starostovi patrí jeho základný plat podľa § 3 zákona č. 253/1994 Z.z. V čase, keď žalovaný vykonával funkciu starostu Mestskej časti Bratislava - W., bol plat starostu schválený miestnym zastupiteľstvom prostredníctvom uznesení č. 69/4/2007 zo dňa 03.04.2007, č. 42/4/2008 zo dňa 08.04.2008 a č. 65/5/2008 zo dňa 13.05.2008. V rokoch 2009 a 2010 miestne zastupiteľstvo neprijalo uznesenie, ktorým by schválilo plat starostu na rok 2009 a 2010. Na základe vyššie uvedených skutočností patril teda starostovi za rok 2009 a 2010 plat vo výške ustanovenej § 3 ods. 1 zákona č. 253/1995 Z.z. v minimálnej výške garantovanej zákonom.

10/Zo znaleckého posudku znalkyne L.. O. G., A., Č.. XX/XXXX zo dňa 01.08.2017 súd zistil, že:

- výška hrubého platu t.j. hrubej mzdy starostu Mestskej časti Bratislava - W.Í. D. S. v roku 2009 v členení jednotlivých mesiacov mala byť za rok 2009 spolu 27.345,64 eur,
- čistý plat , t.j. čistá mzda L.. S. O. za rok 2009 mala byť spolu 19.529,56 eur,
- výška hrubého platu, t.j. hrubej mzdy starostu Mestskej časti Bratislava - W. D. S. v roku 2010 v členení podľa mesiacov mala byť vo výške 35.494,96 eur,
- výška čistého platu, t.j. čistej mzdy starostu Mestskej časti Bratislava - W. D. S. v roku 2010 v členení podľa mesiacov mala byť spolu za rok 2010 vo výške 26.171,89 eur,
- rozdiel medzi hrubým platom L.. S. O.Á., ktorý mu bol skutočne vyplatený a hrubým platom, ktorý bol počítaný ako základný plat podľa § 3 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z. spolu za rok 2009 predstavuje sumu 13.802,43 eur,
- rozdiel medzi čistým platom L.. S.F. O., ktorý mu bol skutočne vyplatený a čistým platom, ktorý bol počítaný zo základného platu podľa § 3 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z. spolu za rok 2009 predstavuje sumu 10.791,78 eur,
- rozdiel medzi hrubým platom L.. S. O.za, ktorý mu bol skutočne vyplatený a hrubým platom, ktorý bol počítaný ako základný plat podľa § 3 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z. spolu za rok 2010 predstavuje sumu 9.871,08 eur,
- rozdiel medzi čistým platom L.. S.F. O., ktorý mu bol skutočne vyplatený a čistým platom, ktorý bol počítaný zo základného platu podľa § 3 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z. spolu za rok 2010 predstavuje sumu 7.749,06 eur.

11/Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom krajského súdu uzavrel, že zákon upravuje plat starostu v jeho základnej podobe, s možnosťou zvýšenia (v rozhodnom období) až na dvojnásobok základného platu, a to rozhodnutím miestneho či obecného zastupiteľstva. Z jednotlivých uznesení miestneho zastupiteľstva je jednoznačné, že tieto upravovali zvýšenie len v určitom časovom období, spravidla v období jedného roka, nie na dlhšie obdobie. Nič nebránilo (neexistuje v tomto smere taká zákonná úprava), aby miestne zastupiteľstvo zvýšilo plat starostu len v určitom období roku, resp. na obdobie niekoľkých mesiacov, ale i na dlhšie časové obdobie, prípadne až na celé funkčné obdobie starostu, pričom ale vymedzenie tohto obdobia musí jednoznačne z rozhodnutia miestneho zastupiteľstva vyplývať a byť z neho jednoznačne určiteľné. Je tak zrejmé, že pokiaľ miestne zastupiteľstvo nerozhodlo platne pre rok 2009 a 2010 o zvýšení platu starostu, starostovi patrí v tomto období už len základný plat v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z.z. Z ničoho totiž nevyplýva (najmä nie z textu jednotlivých uznesení miestneho zastupiteľstva), že by úprava zvýšenia platu starostu v zmysle rozhodnutí miestneho zastupiteľstva mala byť účinná aj po 1. januári 2009, resp. v ďalšom období. O skutočnej výške platu starostu rozhoduje obecné zastupiteľstvo individuálne a podľa potrieb, o ich zmene môže rozhodnúť i v priebehu roka, príp. funkčného obdobia starostu. Pokiaľ právny zástupca žalovaného poukazoval na skutočnosť, že uznesenie miestneho zastupiteľstva č. 17/03/2010 predĺžilo platnosť uznesenia č. 69/4/2007 aj na rok 2010, tak s týmto sa nemožno stotožniť, keď text samotného uznesenia prijatého pod č. 17/03/2010, bodu 2. znie, že sa predlžuje termín plnenia uznesení miestneho zastupiteľstva. To znamená, že sa nepredlžuje platnosť ani účinnosť daných uznesení, ale predlžuje sa iba splnenie uznesení, ktoré boli schválené v predchádzajúcom období. Nemožno teda vyvodzovať

záver, že uznesenie č. 69/4/2007 v časti, ktorou schválil zvýšený plat starostu na rok 2007 bude platiť aj na rok 2010. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovanému ako bývalému starostovi pre roky 2009 a 2010 nebol schválený zvýšený plat. Uznesenie miestneho zastupiteľstva zo dňa 27.04.2010 v bode 2. uvádza, že sa zrušuje uznesenie miestneho zastupiteľstva č. 17/03/2010. Týmto miestne zastupiteľstvo jasne prejavilo vôľu, aby takéto určenie platu, ktoré bolo podľa názoru miestneho zastupiteľstva nezákonne prijaté dňa 16.03.2010, nemalo účinky pre rok 2010. Schvaľovanie záverečného účtu na predchádzajúci rok reflektuje iba na čerpanie prostriedkov a nereflektuje na oprávnenosť predmetných prostriedkov. Aj v dôvodovej správe k zákonu č. 172/1998 Z.z. sa uvádza, že o skutočnej výške platu starostu rozhoduje zastupiteľstvo individuálne a podľa potrieb o ich zmene môžu rozhodnúť aj v priebehu roka, prípadne aj funkčného obdobia starostu. Zároveň zákon č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest neustanovuje, že sa má starostovi vyplácať naposledy zastupiteľstvom prijatý plat, ale hovorí sa o tzv. základnom plate starostu s možnosťou jeho zvýšenia zo strany zastupiteľstva. Teda, ak nedošlo k úprave (k zvýšeniu) platu starostu zákonným spôsobom, t.j. uznesením zastupiteľstva, starostovi patrí jeho základný plat podľa § 3 zákona č. 253/1994 Z.z. V čase, keď žalovaný vykonával funkciu starostu Mestskej časti Bratislava - W., bol plat starostu schválený miestnym zastupiteľstvom prostredníctvom uznesení č. 69/4/2007 zo dňa 03.04.2007, č. 42/4/2008 zo dňa 08.04.2008 a č. 65/5/2008 zo dňa 13.05.2008. V rokoch 2009 a 2010 miestne zastupiteľstvo neprijalo uznesenie, ktorým by schválilo plat starostu na rok 2009 a 2010. Na základe vyššie uvedených skutočností patril teda starostovi za rok 2009 a 2010 plat vo výške ustanovenej § 3 ods. 1 zákona č. 253/1995 Z.z. v minimálnej výške garantovanej zákonom. S poukazom na vyššie uvedené, tým, že žalovaný v roku 2009 poberal čistý plat spolu vo výške 30.321,34 eur namiesto platu 19.529,56 eur, čo predstavuje rozdiel v sume 10.791,78 eur a v roku 2010 poberal čistý plat spolu vo výške 33.920,95 eur, namiesto platu 26.171,89 eur, čo predstavuje rozdiel v sume 7.749,06 eur, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu v sume 18.540,84 eur, ktoré bezdôvodné obohatenie je povinný žalobcovi vydať. Súd preto uložil žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi sumu 16.752,13 eur (ktorú žalobca požadoval), titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keď žalobca uniesol dôkazné bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno pre potvrdenie skutočností uvádzaných v žalobe, z ktorých vyvodil svoj uplatnený nárok nie len čo do jeho vzniku, ale aj do výšky. V sporovom občianskom súdnom konaní sa totiž uplatňuje prejednávací zásada, strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s nespĺnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a medzi povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena.

12/Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP.

13/Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalovaný, ktorý žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol s tým, že prizná žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje odvolanie žalovaný odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. h/ a f/ CSP a vecne tým, že pre roky 2009 a 2010 platilo v súvislosti s otázkou platu starostu zákonné znenie § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 253/1994 Z.z. Miestne zastupiteľstvo upravilo pre roky 2007 a 2008 plat starostu na jeden a pol násobok jeho základného platu. Rovnaký plat poberal žalovaný (teda jeden a pol násobok svojho základného platu) aj v roku 2009 a 2010. Žalovaný upriamil pozornosť súdu na tú skutočnosť, že zákon nijakým explicitným spôsobom neupravuje, ako má zastupiteľstvo rozhodnúť o zvýšení platu. Pokiaľ teda daný zákon neupravuje formu a spôsob zvyšovania platu starostu, je nutné hľadať odpoveď na túto otázku v zákone o obecnom zriadení. Ten jasne definuje vo svojom znení § 12, ako sa uznáša zastupiteľstvo na svojich uzneseniach. Jedine forma uznesenia obecného zastupiteľstva, ako generálna a jediná platná forma mohla vyvolať účinky, že plat starostu sa týmto titulom navýši, a to až na zákonom stanovený limit. Ani ustálená rozhodovacia prax v tejto veci prijatá nie je (napr. NS SR 8 Sžo 215/2009 nedefinuje pre rozhodovanie obecného zastupiteľstva o plate osobitnú formu alebo proces), z ktorej by bolo možné prijať záver o tom, že zastupiteľstvo má akousi osobitnou formou definovať svoju vôľu, ak chce upraviť plat starostu. Ak teda chce zastupiteľstvo prijať uznesenie

o tom, že navyšuje plat starostu, má tak urobiť s ohľadom na charakter svojho rozhodovania, ktoré sa považuje za individuálny správny akt (napr. KS Prešov 21 CoPr/2/2017). Ako aj uviedol Krajský súd v Bratislave vo svojom zrušujúcom rozsudku (5Co/485/2014) v tejto veci, je dôležité, aby určenie obdobia, na ktoré sa plat definuje, z uznesenia priamo bolo určené. To však nemení nič na tom, že takéto uznesenie musí byť prijaté vo forme a podľa postupu, ako to určuje § 12 zákona o obecnom zriadení, pričom osobitná forma uznesenia alebo určenie jeho kvóra podľa zákona definovaná nie je. Miestne zastupiteľstvo žalobcu však prijalo pre rok 2009 a pre rok 2010 vo forme uznesenia, teda presne postupom podľa § 12 ods. 2 zákona o obecnom zriadení rozpočet žalobcu, z ktorého je jasne definované a miestnym zastupiteľstvom schválené, dokonca v samostatnej kapitole určenej presným číslom na obdobie jedného kalendárneho roka, aká má byť výška platu starostu obce. Tak pre rok 2009 prijalo miestne zastupiteľstvo žalobcu uznesenie, ktorým schválilo plat starostu vo výške jeden a pol násobok jeho základného platu. Toto sa odohralo aj pre rok 2010, teda je jasné, konkrétnou sumou a na presne určené obdobie definované, aký má mať žalovaný plat. A tento určený a uznesením prijatý záver je v súlade s tým, aká výška bola žalovanému aj vyplácaná. Konajúci prvostupňový súd sa taktiež nevysporiadal s návrhmi a pripomienkami, ktoré smerujú voči Znaleckému posudku č. XX/XXXX z 1.8.2017, keď znalec počítal príjem a teda plat starostu od obdobia mesiaca marec kalendárneho roka, pričom opomenul, že plat prináleží starosti od januára do decembra kalendárneho roka a keďže sa zverejňuje priemerná mzda v národnom hospodárstve až v mesiaci marec, musí sa aplikovať späť na mesiace január a február, násobená základným koeficientom podľa zákona.

14/K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Uviedol, že žalovaný opakuje svoju argumentáciu, ktorú použil už na začiatku sporu, keď v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 12. 10. 2011 uviedol, že rozpočet na roky 2009 až 2011, schválený Uznesením č. 161/12/2008, obsahuje v časti „Oddiel I - Všeobecné verejné služby“ aj výdavky na mzdy starostu, čo odôvodňuje zákonný nárast platu starostu. Odvtedy toto svoje tvrdenie nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi a súd sa danou argumentáciou už zaoberal. Podľa názoru žalobcu je rozpočet samostatný, finančný plán obce. Jednoznačne sa však nejedná o dokument, ktorého schválením by sa potvrdzovala oprávnenosť výšky v ňom uvádzaných - plánovaných príjmov a výdavkov, teda ani oprávnenosť navýšenia platu starostu obce. Vo vzťahu k vyššie uvádzanému záverečnému účtu obce a jeho relevantnosti žalobca uviedol, že záverečným účtom obce sa súhrne spracujú údaje o rozpočtovom hospodárení obce, t.j. ani záverečným účtom obce sa neschvaľuje oprávnenosť navýšenia platu starostu obce. Nakoľko je súd prvej inštancie v zmysle § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, v prípade, ak by sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalovaného (ohľadom dôležitosti rozpočtov a záverečných účtov pre rozhodnutie vo veci samej), mal možnosť vysloviť taký právny názor, na základe ktorého by bol súd prvej inštancie nútený k vykonaniu dokazovania smerom, ktorý uvádza žalovaný, nakoľko o danej argumentácii žalovaného mal vedomosť, čo vyplýva z vyššie uvedených skutočností. Predmetné tvrdenia žalovaného však odvolací súd nepovažoval za relevantné nakoľko, aby vec posúdil v tomto smere. Žalobca podporne uviedol, že tvrdenia žalovaného považuje za účelové, nakoľko sám právny zástupca žalovaného na poslednom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 12. 12. 2018, po poučení v zmysle § 154 CSP uviedol, že nenavrhuje vykonať ďalšie dokazovanie, ako nenavrhuje ani žiadne ďalšie prostriedky procesného útoku, ani procesnej obrany (viď. strana 3 Zápisnice o pojednávaní zo dňa 12. 12. 2019). Žalovaný v odvolaní poukázal na existenciu Uznesenia č. 17/03/2010, ktorým sa predĺžila platnosť Uznesenia č. 69/4/2007 (o navýšení platu starostu na rok 2007), a to aj pre rok 2010, čím je podľa jeho názoru oprávnené navýšenie platu starostu na jeden a pol násobok v roku 2010. K predmetnému žalobca konštatoval, že aj toto tvrdenie žalovaného je opätovne zavádzajúce a nerešpektuje akékoľvek fakty. Predmetnú argumentáciu žalovaný použil už na pojednávaní konajúcom sa dňa 12. 12. 2018, keď poukázal na Uznesenie Miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava - W.D. D. S. (ďalej aj ako „Uznesenie Mč BA W.“) č. 17/03/2010/, ktorým malo dôjsť k predĺženiu plnenia Uznesenia č. 69/4/2007 (ktorým bol navýšený plat starostu na rok 2007) aj na rok 2010. Právny zástupca žalobcu vyvrátil uvedenú argumentáciu žalovaného, keď do konania doložil Uznesenie Mč BA W. č. 37/4/2010, prijaté dňa 27. 04. 2010, ktorým sa zrušila časť Uznesenia Mč W. č. 17/03/2010 v znení: „predlžuje sa termín plnenia uznesenia Miestneho zastupiteľstva UMZ č. 69/4/2007 podľa predloženého návrhu aj pre rok 2010“ s účinnosťou od 01. 01. 2010.“ Aj v prípade, ak by toto uznesenie (č. 17/03/2010/2) nebolo zastupiteľstvom zrušené, podľa názoru žalobcu je jeho znenie jednoznačne nevykonateľné a v rozpore so zákonom. Za účelom určenia výšky bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie doplnil dokazovanie (formou znaleckého dokazovania), na základe čoho bol do konania predložený Znalecký posudok č. XX/XXXX. Znalcovi - L.. O. G., A.. (ďalej len „Znalec“) boli

položené také otázky, ktoré mali viesť k jednoznačnej odpovedi na otázku určenia výšky bezdôvodného obohatenia. Konkrétne mal Znalec stanoviť rozdiel medzi platom žalovaného, ktorý v roku 2009 a 2010 starosta (žalovaný) skutočne poberal, a tým, ktorý mal v rokoch 2009 a 2010 poberať v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z. z.. Zo záverov Znaleckého posudku č. XX/XXXX vyplynulo, že rozdiel medzi čistým platom žalovaného, ktorý mu bol skutočne vyplatený a čistým platom, ktorý bol počítaný zo základného platu podľa § 3 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z. z. (v znení platnom a účinnom v roku 2009 a 2010) za rok 2009 a 2010. predstavuje súhrne sumu vo výške 18.540,84 EUR.

15/K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

16/Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a podľa § 378 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné.

17/Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave vyjadreného v jeho predošlom zrušujúcom uznesení č.k. 5Co/161/2019 - 247 zo dňa 26. apríla 2016, riadil sa jeho usmerneniami a vykonal vo veci potrebné dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci.

18/V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že plat starostu obce (v prejednávanej príhode mestskej časti) je a v rozhodnom období aj bol upravený zákonom č. 253/1994 Z.z., ktorý v § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 upravuje výšku a výpočet jeho základného platu. Uvedený zákon v § 4 upravuje okrem výšky najnižšieho možného platu starostu, aj možnosť zvýšenia základnej výšky platu starostu a to rozhodnutím obecného zastupiteľstva až na dvojnásobok. Vzhľadom na to je možné uzatvoriť, že starostovi Mestskej časti Bratislava - W. D. S. patril v období roku 2009 a 2010 základný plat vypočítaný na základe § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z., pokiaľ obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o jeho zvýšení. Pokiaľ teda žalovaný v konaní tvrdí, že mu v uvedenom období patril plat v miere vyššej, ako je základný plat starostu v dôsledku rozhodnutia obecného zastupiteľstva, ktoré rozhodlo o jeho zvýšení, spočívalo na ňom v konaní dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti, nakoľko dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Dôkazné bremeno spočíva v splnení dôkaznej povinnosti v tom smere, že strana sporu označí dôkazné prostriedky na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Strana sporu, ktorá neoznačí dôkazné prostriedky a tým nepreukáže pravdivosť tvrdení, neunesie dôkazné bremeno a musí znášať možné nepriaznivé následky dôkaznej povinnosti.

19/Ohľadom žalovaným namietaného uznesenia mestského zastupiteľstva č. 17/03/2010, odvolací súd len dopĺňa argumentáciu súdu prvej inštancie s tým, že predmetným uznesením obecné zastupiteľstvo len predĺžilo termín plnenia už pred tým prijatých uznesení. Teda nepredĺžilo ich platnosť ani účinnosť, len sa predĺžilo splnenie uznesení schválených v predchádzajúcom období. V tejto časti je taktiež možné poukázať aj na uznesenie Mestskej časti Bratislava - W. D. S. č. 37/4/2010, zo dňa 27. 04. 2010, presnejšie na bod 2 uvedeného uznesenia, v ktorom mestské zastupiteľstvo konštatuje „nezákonnosť určenia platu starostu mestskej časti Bratislava W. D. S. predĺžením platnosti UMZ č. 69/4/2007, ktoré je v rozpore s platným právom. najmä zákonom č. 253/1994 Z. z. v znení neskorších predpisov, platnou zmenou na území Slovenskej republiky a spôsob jeho prijatia bol v rozpore s platným rokovacím poriadkom Miestneho zastupiteľstva, bez predloženia návrhu, na ktorý sa odvoláva.“ Je teda možné uzavrieť, že uznesenie č. 17/03/2010 mestskej časti nemohlo v žiadnom prípade byť podkladom na zvýšenie platu starostu/predĺženia zvýšenia platu starostu danej mestskej časti pre roky 2009 a 2010.

20/Pokiaľ sa jedná o námietku žalovaného schválenia vyššieho platu starostu rozpočtom, odvolací súd uvádza, že rozpočet obce je osobitný finančný plán hospodárenia obce, nejedná sa o dokument, ktorého schválením by sa potvrdzovala oprávnenosť výšky v ňom uvádzaných - plánovaných príjmov a výdavkov, teda ani oprávnenosť navýšenia platu starostu obce. Vo vzťahu k záverečnému účtu obce a jeho relevantnosti sa rovnako odvolací súd stotožňuje s názorom žalobcu, že záverečným účtom obce sa súhrne spracujú údaje o rozpočtovom hospodárení obce, t.j. ani záverečným účtom obce sa neschvaľuje oprávnenosť navýšenia platu starostu obce.

21/Na doplnenie v tomto smere si odvolací súd dovoľuje opätovne poukázať na odôvodnenie svojho skoršieho rozhodnutia v prejednávanej veci, že z jednotlivých uznesení miestneho zastupiteľstva je

jednoznačné, že tieto upravovali zvýšenie len v určitom časovom období, spravidla v období jedného roka, nie na dlhšie obdobie. Nič pritom nebránilo (neexistuje v tomto smere taká zákonná úprava), aby miestne zastupiteľstvo zvýšilo plat starostu len v určitom období roku resp. na obdobie niekoľkých mesiacov, ale i na dlhšie časové obdobie, prípadne až na celé funkčné obdobie starostu, pričom ale vymedzenie tohto obdobia musí jednoznačne z rozhodnutia miestneho zastupiteľstva vyplývať a byť z neho jednoznačne určiteľné. Je tak zrejmé, že pokiaľ miestne zastupiteľstvo nerozhodlo platne pre rok 2009 a 2010 o zvýšení platu starostu, starostovi patrí v tomto období už len základný plat v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 253/1994 Z. z. Z ničoho totiž nevyplýva (najmä nie z textu jednotlivých uznesení miestneho zastupiteľstva), že by úprava zvýšenia platu starostu v zmysle rozhodnutí miestneho zastupiteľstva mala byť účinná aj po 1. januári 2009, resp. v ďalšom období.

22/V súvislosti s celkovou výškou bezdôvodného obohatenia žalovaného vytvorenú poberaním vyššieho platu, než aký mu podľa zákona č. 253/1994 Z.z. patril odvolací súd poukazuje na znalecký posudok č. XX/XXXX znalkyne L.. O. G., A.. Podľa uvedeného znaleckého posudku, rozdiel medzi čistým platom žalovaného, ktorý mu bol vyplatený a čistým platom, ktorý by mu prináležal ako základný plat podľa § 3 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z. z. (v znení platnom a účinnom v roku 2009 a 2010) za roky 2009 a 2010, predstavuje finančnú čiastku vo výške 18.540,84 eur. Nakoľko však žalobca žiada v konaní vydanie bezdôvodného obohatenia v sume nižšej, súd prvej inštancie správne priznal žalobcovi právo na finančné plnenie v čiastke, akú žalobca žadoval.

23/Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

24/O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

25/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).